

תקות מנחם

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח של"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר אהבה – ב'

מחזור ל"א (ר"ת – "לכתחילה אריבער") שנה כ"ח (גימטריא – "יח"י")
בעז"ה יום ד' פרשת צו ה' ניסן ה' תהי שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה
סיום הלכות תפלה וברכת כהנים והתחלת הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה

"צמיד פתיל" וכנאמר² "נפתולי אלוקים נפתלתי עם אחותי" שזהו
התוכן של עבודת הקרבנות המדוברות בפרשיות ויקרא וצו הקירוב
המוחלט לה'. [וכאן גם הקשר לפרשת צו – מלשון צוואת וחיבור].

קרבן פסח – קירוב ופסיחה!

ב. וגם בפרשת החודש הקוראים בשבת פרשת ויקרא, מדובר רבות
על דבר הקרבן העיקרי, הראשון שהקריבו כל כלל ישראל לה' –
קרבן פסח, שהקיף ממש את "כל עדת בני ישראל ובזמן אחד
ובכנופיא כמ"ש בפרשה³: "ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל בין
הערביים". שענין זה מבטא את האחדות שבעם ישראל, להתקרב
לה' באופן של "פסח" – דילוג וקפיצה. כמו שאומר רש"י עה"פ
"פסח הוא לה" – "ואתם עשו כל עבודותיו דרך דילוג וקפיצה".

וכמו שבכל תפילה בכל יום צריכה להיות התלהבות ועבודה חדשה
ונעלית יותר, על דרך הלימוד מפרשת החודש שעל היהודים
להתחדש בעבודה חדשה, שזהו ענין יציאת מצרים.

ברכת כהנים באהבה!

ג. את הלכות תפילה וברכת כהנים התחילו בעש"ק ערב ר"ח ניסן
ולומדים אותם גם כמה ימים בחודש ניסן ומצות ברכת כהנים
התחילה מר"ח ניסן שאז פעם ראשונה שהיה נשיאת כפיים ואהרן
אמר וברך את כלל ישראל בברכת כהנים, כמ"ש בפרשת "ויהי ביום
השמיני" שהשמיני למילואים היה בר"ח ניסן: "וישא אהרן את
ידיו אל העם ויברכם" ואומר ע"ז רש"י: **ויברכם**, ברכת כהנים⁴;
(ומפרט) יברך יאר ישא"

וכמו שכתבנו לעיל שחודש ניסן ויציאת מצרים הם ביטוי של אהבה
בין ה' לעם ישראל וכך גם ברכת כהנים הם ב"אהבה", ולכן הלכות
אלו הם חלק מספר אהבה, שהכהנים צריכים לומר ברכת כהנים
באהבה ואחדות לעם ישראל המתברכים [ומודגש זאת בנוסח
הברכה ומתבטא בדין – שאם יש בין קהל המתברכים מי שאינו

תפילה – חיבור וקירוב

א. את הלכות תפילה וברכת כהנים התחילו ביום ו' עש"ק פרשת
ויקרא, ומסיימים בפרשת צו, וי"ל הקשר לפרשיות אלו;

פרשיות ויקרא וצו הן הפרשיות הראשונות של ספר הקרבנות,
ומדברות על פרטי עבודות הקרבנות, וגם ענין עבודת התפילה של
היהודי קשורה בעבודת הקרבנות, כמו שאומרים חז"ל בגמ'¹:
"תפילות כנגד תמידים תיקנום" ואמנם כוונת חז"ל בעיקר על
קרבנות התמידין והמוספין שבזמן הקרבנות תיקנו את זמני
התפילות, אבל גם באופן כללי עבודת התפילה ברוחניות היא מעין
הקרבנות הקרבן שיהודי מקרב ומקריב את נפשו וגופו להוי',
כמבואר בחסידות עה"פ: "אדם כי יקריב מכם קרבן להוי'; מן
הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם"; שזהו הפירוש
"יקריב מכם" ולא נאמר אדם מכם כי יקריב; שמקריב את עצמו
ואת כל סוגי הנפש הבהמית להוי' [מן הבהמה, הבקר ומן הצאן
תקריבו].

וכמו שקרבן הבהמה נשרף באש של המזבח ועולה ל"ריח ניחוח
להוי'", כנאמר בפרשת ויקרא כך גם היהודי עולה ומתקרב באש
התלהבות להוי' [והרי ישנה הוראה שבכל עבודת הקרבן ירגיש
ויראה היהודי כאילו הן נעשות בגופו ובנפשו]. וכתוב בזהר:
"שעת צלותא שעת קרבא" והמשמעות היא שבזמן התפילה היהודי
כמו בשעת מלחמה שבאש ההתלהבות שורף את המנגדים, ובעבודת
ה' הן הנטיות של נפש הבהמית. וגם "קרבא" מלשון קירוב, היינו
הקירוב לה' [ובכל מלחמה מתקרבים אל המנגד ומנצחים אותו].
וע"י מלחמה זו ואש השורפת את המנגדים לנפש האלוקית נעשה
קרבא – הקירוב לה'.

וזהו הפירוש של המילה תפילה לא רק כמו שחושבים כפשוטה –
פניה ובקשה, אלא תפילה – כמבואר בחסידות מלשון חיבור
כמאמר המשנה: "התופל כלי חרס" שהכוונה מחבר וכן מלשון

² ויצא ל.ח.

³ בא יבו.

⁴ ספרא סוטה לח,א ירושלמי תענית פ"ד ה"א.

¹ ברכות כ"ב, ב (כ"ו – הוי').

אוהבו, לא יכול הכהן לברך], ולומדים זאת ממה שכתוב בציווי של ברכת כהנים בפרשת נשא "אמור להם".

ופרשת הציווי של ברכת כהנים בפרשת נשא גם נאמרה ברי"ח ניסן כי העבודה במשכן ובמקדש היא קשורה עם הברכה.

נקודת האדמו"ר הרש"ב נ"ע – עבודת התפילה

ד. ב' ניסן יום ההילולא דאדמו"ר הרש"ב נ"ע למדו את הלכות תפילה ונקודת תביעתו של הרבי הרש"ב נ"ע במיוחד לתלמידי תומכי תמימים, היא עבודת התפילה באריכות והתבוננות, כמודגש בקונטרסים שלו; קונטרס העבודה, וקונטרס התפילה. וכן רואים שזו היתה נקודת ההשפעה של המשפיעים לתלמידי הרבי הרש"ב.

ברכת כהנים - זירוז

ה. לומדים את הלכות **ברכת כהנים** בפרשת **צו**, ואומר ע"ז רש"י: "אין צו⁵ אלא לשון **זירוז** מיד ולדורות". וכ"ק אד"ש מה"מ בשיחות מקשר זאת עם ענין הכהנים כמו שאומרת הגמ'⁶: "כהנים **זריזין** הן". וגם ברכת כהנים נמשכת ומתקיימת **מיד**, כמ"ש בחסידות ע"ז הנאמר "עד מהרה ירוץ דברו!" כמו **השקדים** ש"פרח מטה אהרן, ויגמול שקדים" במהירות. ואפ"ל "מהרה ירוץ דברו" – ר"ת **מיד**, שזה אומר כאן רש"י על צו – זירוז, **מיד** (וראה מסגרת בסוף הגליון).

"תקות" חוט השני⁷

על סיום הל' תפלה וברכת כהנים

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. תפילה – ל' חיבור וקירוב.

ב. פרשיות ויקרא – צו, פרשיות וספר הקרבנות – הקרבה וקירוב לה', "שעת צלותא שעת קרבא".

ג. גם צו – ל' צוותא וחיבור.

ד. בפרשת החודש – קרבן פסח – קירוב באופן פסיחה ודילוג.

ה. ברכת כהנים באהבה.

ו. ב' ניסן – יום ההילולא של הרבי הרש"ב נ"ע – הלכות תפילה, נקודת עניינו ותביעתו של הרבי נ"ע שמתבטא בקונטרס העבודה והתפילה.

ז. צו – זירוז מיד – וברכת כהנים נמשכת ומתקיימת מיד – ר"ת- **מהרה ירוץ דברו!**

* * *

בעז"ה מוצש"ק פרשת צו – שבת הגדול ח' ניסן
הי' תהי' שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה
סיום הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה והתחלת הלכות ציצית
התפילין – אות על יציאת מצרים ומכת בכורות

א. את הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה למדו בימים שבין ר"ח ניסן לשבת הגדול, וסיימו בשבת הגדול, שהם ימי ההכנה לחג הפסח – חג יציאת מצרים, ורואים קשר בולט ברור ומפורש! של תפילין ומזוזה ליציאת מצרים.

הקשר של הלכות תפילין ליציאת מצרים הוא מפורש בתורה; את מצות התפילין קיבלנו עם יציאת מצרים, כמ"ש בפרשת בא בפרשיות "קדש" ו"והיה כי יביאך", שהן מדברות על המצוות שקיבלנו בגלל יציאת מצרים, והן שתי הפעמים הראשונות שכתוב בהן מצות תפילין [והן מארבע פרשיות הכתובות בתפילין; כי על מצות תפילין מוזכר בתורה 4 פעמים, גם בפרשיות ואתחנן ועקב, בפרשיות "שמע" ו"והיה אם שמוע" שבהן נאמר: "וקשרתם לאות על ירך והיו לטוטפות בין עיניך". ובפרשת בא נאמרו שתי פרשיות]; ושם נאמר במפורש שמצות תפילין היא **אות וזיכרון** ליציאת מצרים;

בפרשת "קדש לי כל בכור"⁸ אחרי שמדבר על מצות קידוש בכורות שבאה בגלל מכת בכורות ויציאת מצרים והצלת בכורי ישראל ואח"כ מדבר על אכילת מצות ואיסור חמץ, ומצות "והגדת לבנך"⁹, נאמר אח"כ בהמשך: "והיה לאות על ירך ולזכרון בין עיניך למען תהיה תורת ה' בפיך כי ביד חזקה הוציאך ה' ממצרים"¹⁰ אומר ע"ז רש"י, וז"ל: "**יציאת מצרים** תהיה לך **לאות** על ירך ולזכרון בין עיניך".

ובפרשה הבאה "והיה כי יביאך ה' אלוקיך אל ארץ הכנעני וגו'", גם אחרי שמדבר ע"ד קידוש הבכורות ופדייתם וסיפור יציאת מצרים ומכת בכורות, והצלת בכורות ישראל שהיא הסיבה לפדיון הבכורות, נאמר בסיום הפרשה¹¹: "והיה לאות על ידכה ולטוטפות בין עיניך, כי בחוזק יד הוציאנו הוי' ממצרים", ואומר רש"י על "ולטוטפות בין עיניך" "...שהרואה אותם קשורים בין העיניים יזכור הנס וידבר בו".

היינו, שמפורש בתורה שמצות תפילין היא קשורה ואות וזיכרון ליציאת מצרים ומכת בכורות.

והסיום הוא בשבת הגדול, שקשור עם הנס גדול ד"למכה מצרים בבכוריהם", בגלל מכת בכורות.

המזוזה – זכר לדם על המזוזות במצרים

ב. וכן רואים קשר מפורש של מצות מזוזה ליציאת מצרים;

כי את מצות מזוזה קיבלנו בהמשך למה שבמצרים נתנו את הדם של קרבן פסח על המזוזות ועל המשקוף כמ"ש¹²: "והיה **הדם** לכם **לאות** על הבתים אשר אתם שם, וראיתי את הדם ופסחתי עליכם,

⁸ בא יג, ב.

⁹ פסוק ח

¹⁰ פסוק ט

¹¹ פסוק טז

¹² בא יב, ז.

⁵ ספרא. קיושין כט, א.

⁶ שבת כ, א. עירובין קג, א. פסחים סה, א.

⁷ יהושע ב, ח. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

בעז"ה יום א' פרשת שמיני (א) ל' ניסן הי' תהי' שנת עליון בכל -
שנת תבוא עלינו ברכה
סיום הלכות ציצית והתחלת הלכות ברכות
מצות ציצית – בגלל יציאת מצרים

א. את הלכות ציצית למדו ביום א' דפרשת שמיני ובימי ההכנה לחג הפסח ביום א', שבסיום השבוע ביום השב"ק חל יום א' דחג הפסח ויש קשר ברור ומפורש בין כל עניינים אלו ;
(א) לומדים הלכות ציצית ומסיימים ביום א' דפרשת שמיני, שהשנה מתחילים בו וקורין לראשונה בחת"ת את "ויהי ביום השמיני", שבו מדובר ע"ד העילויים "דיום השמיני" והמספר 8 (וכפי שנכתוב בעז"ה בהמשך, בסיום על הל' מילה שהיא ביום השמיני).

ב) הקשר המפורש לחג הפסח וליציאת מצרים ;

בסיום פרשת ציצית אומרת התורה: "אני הוי' אלוקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים, להיות לכם לאלוקים, אני הוי' אלוקיכם", היינו שענין יציאת מצרים הוא ענין עיקרי בפרשת ובמצות ציצית, ואומר ע"ז רש"י: "אשר הוצאתי אתכם. על מנת כן פדיתי אתכם שתקבלו עליכם גזירות", וב"ליקוטי שיחות" חלק ח' פרשת שלח מבאר כ"ק אד"ש מה"מ באריכות את הקשר התוכני של מצות ציצית ליציאת מצרים וגם ע"פ המשך הפרטים המובאים הלאה בפירוש רש"י ;

ואח"כ אומר רש"י, וז"ל: "דבר אחר, למה נאמר יציאת מצרים?¹³ אני הוא שהבחנתי במצרים בין טיפה של בכור ושאינה של בכור, אני הוא עתיד להבחין ולהפרע מן התולה קלא אילן בבגדו ואומר תכלת היא" שכל זה מפרש רש"י הקשר בפשט הכתובים.

8 חוטים – 8 ימי הפסח

ב. ואח"כ מבאר רש"י באריכות ע"פ הדרוש את הקשר של פרטי מצות ציצית ליציאת מצרים, וז"ל: "מיסודו של רבי משה הדרשן העתקתי וכו' "על כנפי בגדיהם. כנגד: "ואשא אתכם על כנפי נשרים"¹⁴. על ארבע כנפות¹⁵, ולא¹⁶ בעלת שלוש ולא בעלת חמש, כנגד ארבע לשונות של גאולה שנא' במצרים¹⁷, "והוצאתי" "והצלתי" "וגאלתי" "ולקחתני". פתיל תכלת, על שם שיכול בכורות, תרגום של שיכול – תכלא. ומכתם היתה בלילה, וכן צבא התכלת דומה לרקיע המשחיר לעת ערב. ושמונה חוטים שבה – כנגד שמונה ימים ששהו ישראל משיצאו ממצרים עד שאמרו שירה על היים" היינו שרש"י מסביר הרבה פרטים במצות ציצית הדומים וקשורים ליציאת מצרים ומכת בכורות שגרמה את יציאתם.

גזירת מכת בכורות ברקיע – משחיטת הפסח

ג. ובלקו"ש הנ"ל¹⁸ מאריך כ"ק אד"ש מה"מ ומבאר בצורה נפלאה! את הפרטים שבפירוש רש"י ובציצית איך שקשורים ליציאת

ולא יהיה בכך נגף למשחית בהכותי בארץ מצרים". וגם הלאה נאמר "ועבר ה' לנגוף את מצרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות, ופסח ה' על הפתח, ולא יתן המשחית לבוא אל בתיכם לנגוף.

וכתוב בזוהר שאח"כ ניתנה מצות מזוזה, כזכר והמשך להצלת בכורות ישראל ע"י הדם שהיה על המזוזות.

ועניין זה קשור עם שמירת ופסחת ה' על הבתים במכת בכורות והסיום הי' ב"שבת הגדול" הקשור עם הנס גדול ד"למכה מצרים בבכוריהם", שהי' בגלל מכת בכורות.

מזוזות – אותיות – זז מות

ג. והרמז מביא אד"ש שכתוב בספרים, במילה "מזוזות" – אותיות "זז מוות" וכתוב ע"כ בזוהר שכשהיה הדם על המזוזות "חבלא ערק", היינו שכל מחבל ומשחית ברח מהבית שהיה שם אות הדם על המזוזות, וכן עתה ע"י מצות מזוזה, מחבל ומשחית לא רק שאינו יכול לבוא ולהכנס לשם, אלא הוא בורח משם, וע"ז נאמר "ה' ישמור צאתך ובואך מעתה ועד עולם", היינו, אומר בזוהר, שלא רק מי שנמצא בבית שיש בו מזוזה הוא מוגן, אלא גם מי שיוצא מבית שיש בו מזוזה הוא שמור ובטוח [שזהו הפסוק שנאמר בשו"ע הלכות מזוזה שאומרים בזמן שיוצאים מהבית ונוגעים במזוזה, ועל המזוזה מבחוץ כתוב שם ש' ד' י' – ר"ת שומר דלתות (דירות) ישראל].

ופסוק מפורש בתורה; בהמשך ל"וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך" נאמר בפרשת "והיה אם שמוע" בפרשת עקב, "למען ירבו ימיכם וימי בניכם", ונפסק שם מפורש בשו"ע, שמזוזה כשירה מאריכה ימיו של אדם ושומרת עליו משא"כ בהיפך אם ח"ו חסירה מזוזה או שאינה כשירה. שזה היה הסיבה שהרבי הדגיש כשהכריז על "מבצע מזוזה" כשמירה על דלתות ובתי ישראל.

"תקות" חוט השני⁷

על סיום הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. לומדים ההלכות בימי ההכנה לחג הפסח והתפילין אות על נס יציאת מצרים ומכת בכורות.

ב. הסיום בשבת הגדול קשור עם הנס גדול ד"למכה מצרים בבכוריהם".

ג. המזוזה באה בגלל הדם של קרבן פסח מצרים שנתנו על המזוזות והביא ל"פסח ה'" והציל את בכורי ישראל.

ד. מזוזות – אותיות – זז מות ושם ש' ד' י' – ר"ת – שומר דלתות (דירות) ישראל.

* * *

¹³ סיפרי בבא מציעא סא, ב ילקו"ש תשי"ג.

¹⁴ יתרו יט, ד.

¹⁵ תצא כב יב

¹⁶ סיפרי. זבחים יח. מדרש הגדה

¹⁷ וראו ו, ו-ז.

¹⁸ חלק ח' פרשת שלח בעמ' 94 ואילך [94 – צ"ד – ר"ת ד' ציציות].

מצרים;

ומקשה כ"ק אד"ש למה התכלת דומה לרקיע המשחיר **לעת ערב** היינו בשעות בין הערביים הרי מכת בכורות שהביאה את יציאת מצרים כמו שאומר רש"י היתה בלילה "בחצי הלילה"¹⁹ ובחצות הלילה הרקיע שחור ממש ולא בצבע תכלת כמו לעת ערב? ובכלל מה הקשר בין **הרקיע** למכת בכורות!?

ועוד מקשה אד"ש הרי ברש"י כל מילה מדויקת, וגם בד"ה המילים שמצטט מהפסוק הם **בדיוק**, ולמה מעתיק רש"י גם המילה **פתיל**, הרי הוא מדבר ומבאר רק את ענין **התכלת**!

ועוד קשה, רש"י מבאר שהטעם ל**שמונה** חוטים בציצית, כי היו **שמונה** ימים מיציאת מצרים עד שאמרו שירה, והרי בפועל כ"א יודע שהיו רק שבעה ימים? כי קריעת ים סוף ושירת הים היו ביום השביעי של פסח שהוא היום השביעי מיציאת מצרים? ויש מפרשים אומר אד"ש שכאן סופרים מזמן שחיתת הפסח בערב פסח, שאז שחטו את אלוקי מצרים, שאז נשברה הסט"א והכוח של מצרים, ויצאו מרשות מצרים, אבל זה אינו מובן כי בפועל יציאת מצרים היתה למחרת, ולערב פסח א"א לקרוא משיצאו ממצרים?

ואד"ש מבאר כ"ז בצורה **חדשה ומופלאה**!

במכת בכורות יש שני ענינים: א) מכת שיכול הבכורות בפועל היתה בחצות הלילה ב) הענין **למעלה ברקיע** נפעל בזמן שחיתת הפסח שמכת בכורות שהביאה את יציאת מצרים היו בזכות²⁰ דם פסח (ומילה), היינו שהגזירה על מכת בכורות ויציאת מצרים נפעלה כבר בערב פסח בזמן שחיתת הפסח, ולכן צבע הציצית הוא תכלת כצבע הרקיע בין הערביים, כי אז כבר נפעלה הגזירה דמכת בכורות ויציאת מצרים, ולכן רש"י מצטט מהפסוק את המילה **"פתיל"**; כי הפתיל הוא קשור למעלה בכנף ויורד למטה, שזהו מרמו שהגזירה היתה קודם למעלה ברקיע, ולמחרת ירדה למטה בפועל בעולם, שזהו הקשר בין צבע **הרקיע** למצות ציצית, שרומז על הגזירה למעלה ברקיע.

וזהו גם ההסבר על מספר 8 חוטים; שהיו 8 ימים מזמן שחיתת הפסח שאז נפעלה הגזירה של מכת בכורות ויציאת מצרים שזה היה **תחילת** הגאולה ממצרים, ו**שלמות** הגאולה ממצרים היה ע"י קריעת ים סוף ושירת הים "שלא נשאר בהם עד אחד", וא"כ מערב פסח היו 8 ימים עד **שלימות** הגאולה.

היוצא מכל הנ"ל; שיש קשר נפלא בין הפרטים במצות ציצית ליציאת מצרים.

יום השמיני – ח' חוטים

ד. אפשר לראות בזה גם קשר ליום א' בפרשת **שמיני** שמודגש מעלת ה"יום השמיני", כמבואר ב"כלי יקר" וב"אור התורה" להצ"צ ובשיחות אד"ש מה"מ, שמורה על הגילוי שמלמעלה וכפי שיתבאר בארוכה בעז"ה בסיום על הלכות מילה שהיא ביום השמיני, וגם בציצית שמונה חוטים וכנ"ל שמשחיתת פסח עד שאמרו את שירת הים היו 8 ימים.

ציצית – משיח מציץ מן החרכים

ה. אפשר אולי לומר שרואים קשר בין ד' הכנפות ומצות הציצית לענין יציאת מצרים והגאולה שהרי יציאת מצרים היא שורש לכל היציאות והגאולות מכל הגלויות, עד הגאולה השלימה כנאמר: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"; כי ענין הארבע כנפות כמו שזה מורה על המסגרת למעליותא ששומרת על האדם במסגת הקדושה [ומשם נוטפים ל"ב חוטים – ל"ב נתיבות החכמה], והרי בכל דבר יש גם דבר והיפוכו ו"לעומת זה"; ואולי זה גם מורה על המסגרת והמיצרים ומפריעים ומגבילים בעבודת ה', וה"ציצית" – מלשון יציאה היא היציאה ממצרים אל המרחב בקדושה, היציאה ממצרים אל מרחב הגאולה ועד הגאולה השלימה מיד ממש! ואולי יש גם רמז בזה שרש"י אומר על המילה **"ציצית"**²¹ ע"ש: "הפתילים התלויים בה, דבר אחר ציצית ע"ש 'וראיתם אותנו' כמו **"מציץ** מן החרכים"²² ומציץ מן החרכים מורה על הגאולה והמשיח כמש"נ שם "הנה זה עומד אחר כתלנו משגיח מן החלונות **מציץ** מן החרכים", שמורה על התנוצצות הגאולה ומלך המשיח מ"ד ממ"ש נאו!

"תקות" חוט השני"⁷

על סיום הלכות ה' ציצית

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. למדו וסיימו ה' ציצית ביום א' דשמיני, ובציצית 8 חוטים.

ב. יום א' דשבוע שבשבת ק' יום א' דפסח – ובסיום פ' ציצית, אני ה"א אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים".

ג. פירש"י מבאר הקשר כפשוטו וע"פ דרוש.

ד. הרבה פרטים בציצית דומים ליציאת מצרים ומכת בכורות.

ה. 8 חוטים – 8 ימים משחיתת הפסח – שנגזרה גזירת מכת בכורות ויציאת מצרים למעלה עד שלימות הגאולה בקריעת ים סוף ושירת הים.

ו. גזירת מכת בכורות ויציאת מצרים כפתיל התכלת שקשור למעלה ותולה ונמשך למטה.

ז. ציצית – מציץ מן החרכים – יציאת מצרים והתנוצצות המשיח והגאולה.

* * *

²¹ שלח טו לח.
²² שיר השירים ב, ט.

¹⁹ בא יב, כט.
²⁰ פרש"י בא יב, ו.

ספר אהבה – ב'

מחזור ל"א (ר"ת "לכתחילה אריבער") שנה כ"ח (גימטריא "יחיי") סיום הלכות מילה וסדר תפילות כל השנה וסיום כל ספר השני ספר אהבה, והתחלת ספר השלישי – זמנים הלכות שבת ביום א' פרשת שמיני (ב) ט"ז ניסן יום ב' דחג הפסח הי' תהי שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה

מילה בשמיני

א. הקשר של הלכות מילה לפרשת שמיני הוא פשוט, בולט וברור; פרשת שמיני נקראת ע"ש הפסוק הראשון המתחיל "ויהי ביום השמיני"²⁵ וגם מילה היא ביום השמיני, כמש"נ בתחילת הפרשה הבאה, תזריע²⁶: "וביום השמיני ימול בשר עורלתו". ז.א. שגם הפרשה המדברת על העבודה שנעשתה ביום השמיני למילואים, וגם מילה היא ביום השמיני

והקשר הוא לא רק מספרי, אלא גם תוכני ומשמעותי;

הצ"צ מביא ב"אור התורה" וגם מובא במאמרי ובשיחות כ"ק אד"ש מה"מ, דברי ה"כלי יקר" בתחילת פרשתנו שהמיוחד שהיה ביום השמיני אחרי שבעת ימי המילואים, שבו היתה השראת השכינה, בגלל שזה היה ביום השמיני אחרי שבעת ימי המילואים, ש"כל שמונה הוא קודש", משא"כ מספר 7 קשור עם החול; ז.א. שקשור עם העולם וטבע העולם שנברא בשבעת הימים וע"י 7 הספירות ומושפע משבעת כוכבי הלכת, ואמנם בין שבעת הימים היא גם שב"ק, אבל גם היא קשורה עם שבעת ימי הבריאה, ולעומת 8 שהיא ה"א" שמוסב על הקב"ה למעלה מסדר השתלשלות גם השבע היא כחול. וה-8 מורה שמשליטים את הקב"ה על כל הבריאה.

ומכיון שה-8 קשור עם הקב"ה שלמעלה מסדר השתלשלות לכן השראת השכינה מלמעלה למטה היתה "ביום השמיני". "כי היום הוי נראה אליכם".

וע"ז מביא ה"כלי יקר" את המדרש²⁷: "כל קילוסו של משה באז"; בתחילת דבריו אומר משה בפרשת שמות²⁸: "ומאז באתי אל פרעה", "אז ישיר משה"²⁹; ש"אז" הוא גימטריא - 8, שמורה על ה"א' רוכב על ה"זי"ן" שאלף אותיות פלא שמורה על הקב"ה שלמעלה מסדר השתלשלות שמעל ושולט על הטבע שנברא בז' ימי בראשית מז' הספירות ומסובב ע"י שבעת כוכבי לכת, והקב"ה שולט ומכוון את הכל.

ולכן השראת השכינה שבאה מלמעלה, מהקב"ה, היתה ביום השמיני למילואים, שע"כ מובנת השאלה הרי היו רק שבעת ימי המילואים, והיום השמיני הוא לא חלק משבעת ימי המילואים, אלא אומר הכלי יקר שבו רוצה התורה לבאר "מה יום מיומיים?", למה השראת השכינה היתה דוקא ביום זה, כי הוא בא אחרי שבעת ימי המילואים והוא השמיני שבא מלמעלה.

בעז"ה יום ה' פרשת שמיני (א) י"ג ניסן יום ההילולא דאדמו"ר הצמח צדק הי' תהי שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה סיום הלכות ברכות והתחלת הלכות מילה בכורתי וברכתי - ענין אחד

א. את הלכות ברכות למדו בימי ההכנה לחג הפסח, ואפשר לראות קשר נפלא בין ברכות לחג הפסח;

יציאת מצרים באה ע"י מכת בכורות שבגללם פרעה אמר למשה ולאהרון²³: "קומו צאו מתוך עמי וגוי", ובעקבות מכת בכורות קיבלנו את מצות קידוש ופדיון הבכורות כמש"ס בסוף פרשת בא בפרשיות "קדש" ו"היה כי יביאך", ויש קשר נפלא בין ענין ה"ברכות" לענין ה"בכורות";

הצ"צ ב"אור התורה" בפרשת בא, במאמר ד"ה "קדש לי כל בכור" כותב ומקשר זאת עם הפסוק על יעקב: "ויעקבני זה פעמיים את בכורתי לקח והנה עתה לקח ברכתי" ש"בכורתי" ו"ברכתי" הן אותן אותיות. ומביא הזוהר פ' תולדות²⁴ שכותב: ש"הן מילה חדא וענין אחד, ששואל מה פירוש ויעקבני זה, כי זה מיותר, אלא שהן ענין אחד, "בכורתי אהדר לברכתי", ושתייהן מקורן והמשכה ממקור נעלה ביותר. ו"בר"ך ו"בכ"ר" הן אותן האותיות, שהן 2 ביחידות בעשרות 2 במאות, שזהו דרגה גבוהה ושניה בעבודת התשובה [ובר"ך נמשך מאי"ק שהן, א' ביחידות א' בעשרות ואי במאות, שקשור עם מאה ברכות]. וע"פ דברי הזוהר יוצא, שענין מכת בכורות וקידוש ופדיון הבכורות שקשור עם יציאת מצרים, קשורים עם ענין הברכות.

ולמרות שבהלכות ברכות מדובר על הברכות שמברכים את ה', וכאן מדברים על הברכות הנשמכות לאדם, אבל הרי גם בברכות לה', מבואר בחסידות שמשמעות ברוך אתה הוי' אלוקינו שזוהי המשכה עלינו; ברוך מלשון המשכה למטה [כמו "ויברך הגמלים" "ומברך הגפן"], וממשיכים מהוי' שיהיה בבחי' אלוקינו - אלינו, שזהו מה שנפעל ע"י שמברכים את ה', שממשיכים את הברכה אלינו למטה. ומוצאים גם בענין מכת בכורות שפרעה אמר למשה ולאהרון: "וברכתם גם אותי".

"תקות" חוט השני⁷

על סיום הלכות הל' ברכות

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. למדו ההלכה בימי ההכנה לחג הפסח - גאולת מצרים באה ע"י מכת בכורות.

ב. ולכן נצטוונו ביצי"מ בקידוש ופדיית בכורות.

ג. ויש קשר בין בכורה וברכה כמש"נ "ויעקבני זה פעמיים, את בכורתי לקח והנה עתה לקח ברכתי" שהן אותן האותיות וענין אחד - דרגה שניה ושלישית בתשובה.

* * *

²⁵ שמיני ט, א.
²⁶ תזריע יב, ג.
²⁷ ילקו"ש שמות רמא, טו.
²⁸ שמות ה, כב.
²⁹ בשלח טו, א.

²³ בא יב, לא
²⁴ זוהר תולדות קמה, א.

מילה בשמיני דוחה שבת

ב. ולכן אומר ה"כלי יקר" מילה שהיא בזמנה ביום השמיני, דוחה את השבת, כמו שאומרים חז"ל³⁰ שה"מילה היא בשמיני כדי שתעבור עליו שבת אחת"; כי המילה היא למעלה מהשבת מהמספר שמונה שלמעלה מהשבע.

וכמו שעבודת הקרבנות התחילה במשכן מהיום השמיני וכן המילה היא כהקרבן הקרבן כמו שאומר אבי הילד אחרי הברית "יהי רצון מלפניך שיהא זה חשוב ומקובל לפניך כאילו הקרבתיהו לפני כסא כבודך", וגם הקרבן אינו רצוי רק אחרי היום השמיני. ואנו מוצאים שבהמשך לפרשת שמיני, מיד בתחילת הפרשה הבאה תזרע נאמר: "וביום השמיני ימול בשר עורלתו".

והשנה יש הדגשה מיוחדת ל"שמיני" שקוראים 8 פעמים וכפי שמביא אד"ש מה"מ: "שמיני שמונה שמנה"; שבשנה שקורים "שמיני פעמים היא שנה שמנה ומשובעת בכל טוב! [ובארץ ישראל 5 פעמים – ברוב של 8 (כמו הוד שבהוד הספירה ה-5 בספיה"ע)].

דס פסח ודס מילה

ג. את הלכות מילה לומדים בימים שלפני פסח ומסיימים בערב פסח, שאז מלו במצרים כל אותם מבני ישראל שלא היו נימולים עד אז, בשביל שיוכלו לאכול מקרבן פסח, כמשי"נ "כל ערל לא יאכל בו". ויש לזה קשר לקרבן פסח ויציאת מצרים כמו שאומר רש"י עה"פ "והיה לכם למשמרת"³¹: "... הגיעה שבועה שנשבעתי לאברהם שאגאל את בניו, ולא היו בידם מצוות להתעסק בהם כדי שיגאלו, שנא' 'ואת ערום ועריה', ונתן להם שתי מצוות דס פסח ודס מילה, שמלו באותו הלילה, שנאמר (על הזמן שלפני יציאת מצרים) 'מתבוססת בדמיך' – בשני דמים. ואומר 'גם את דם בריתך שלחתי אסיריך מבור אין מים בו', ז.א. שדם המילה היתה הכנה לקרבן פסח והגאולה ממצרים.

חג הפסח - אהבה

ד. הסיום הוא של כל ספר "אהבה", וסיימו ביום השני של חג הפסח, שהוא קשור לחסד ואהבה; כי הרי שלושת הרגלים הם כנגד שלושת הספירות חסד גבורה תפארת, וכנגד שלושת האבות ופסח כנגד אברהם שמידתו מידת החסד והאהבה, וגם נקרא חג האביב – אולי גם מלשון אהבה.

תפילה – חיבור ואהבה

ה. ומסיימים ב"סדר נוסח תפילות כל השנה", שענין התפילה היא הקשר והאהבה המליאה בין עם ישראל להקב"ה כמשי"נ³² "ולעובדו בכל לבבכם", ואומרים חז"ל³³ "איזוהי עבודה שהיא בלב – זו תפילה".

וגם המילה "תפילה" עצמה משמעותה מלשון חיבור ואהבה בין ישראל להקב"ה תפילה בלשון המשנה "התופל כלי חרס", שפירושו – מחבר, שכדברי אד"ש מה"מ בזה, שונה משמעות התפילה בלשון הקודש אצל יהודים, מאשר אצל אומות העולם שקוראים לזה

בקשה, אבל עם ישראל מבטאים שזה חיבור ואהבה אל ה', ומתאים זאת בחג הפסח שאז התבטאה בגילוי גודל אהבתו של ה' אלינו שגואלנו ממצרים ועיי"כ האהבה העמוקה שלנו לה'.

ורואים דבר בולט ונפלא; שאת סדר אהבה התחילו בימים הסמוכים לר"ח ניסן ומסיימים בחג הפסח ימי האהבה של ישראל וה' וכמשי"נ: "זכרתי לך חסד נעורייך, אהבת כלולותייך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה".

"תקות" חוט השני⁷

על סיום הלכות הל' מילה וסדר נוסח תפילות כל השנה וכל ספר אהבה

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. מילה ביום השמיני – בפרשת ויהי ביום השמיני.

ב. דרגת ה-8 קודש; הקב"ה שלמעלה מהטבע – עולם.

ג. מילה בשמיני דוחה שבת – יום השביעי.

ד. בערב פסח דם הפסח ודם המילה.

ה. חג הפסח – אהבה.

ו. ע"י התפילה – חיבור ואהבה.

* * *

ספר זמנים – א'

מחזור ל"א (ר"ת – לכתחילה אריבער!) שנה כ"ח (גימטריא – "יח"י")

בעז"ה יום ד' פרשת שמיני (ג) כ"ו (גימטריא הוי") ניסן (צירופו שם הוי' כסדרו) הוי' תהי' שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה

סיום הלכות שבת והתחלת הלכות עירובין

פסח – ראש לרגלים

א. התחילו את הלכות שבת, שהיא ההתחלה של ספר זמנים, ביו"ט ב' דחג הפסח וחג הפסח הוא "ראש לרגלים" כי הוא זמן חירותנו התחלת עם ישראל – ההתחלה של שלושת הרגלים, ואמנם ספר זמנים מתחיל בהלכות שבת, כי הוא "תחילה למקראי קודש" שקשור עם בריאת שמים וארץ, אבל רוב ההלכות שבספר זמנים מדברים על הימים טובים והחגים, ופסח הוא הראשון שביניהם.

[ובפרט ע"פ הפסוק שהרמב"ם מביא ב"כותרת לספר זמנים": "נחלתי עדותיך לעולם כי ששון לבי המה", ומבאר כ"ק אד"ש מה"מ בשיחה³⁴ באריכות שהמועדים אמנם הם בזמן מסוים אבל השפעתם היא תמידית על כל הזמנים – לעולם. ועיי"כ לי הפסוק נחלתי – כמו נחלה וירושה שהיא תמידית.

ועיי"כ קורא הרמב"ם לספר "זמנים" ולא "מועד" (או מועדים) כפי שנקרא בש"ס לבטא שע"י ההלכות והמצוות שמקיימים במועדים מקדישים ומגביהים את כל הזמנים והימים של כל ימות השנה עד החג הבא].

שבת – זכר ליציאת מצרים

ב. יש קשר בין שבת ליציאת מצרים כמו שאומרים בקידוש ליל שבת "זכר ליציאת מצרים", וכמ"ש בפסוק בעשרת הדברות

³⁰ מכילתא דרשב"י שמות לא, יז. ויק"ר פכ"ז י.

³¹ בא יב,ו.

³² עקב יא,ג.

³³ תענית ב,א.

³⁴ לקו"ש חלב, ב פרי עמור (עי' 127)

השניות בפרשת ואתחנן בדיבור "שמור את יום השבת לקדשו"³⁵:
"וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויוציאך ה' אלוֹקֶיךָ משם ביד
חזקה וּבזְרוּעַ נְטוּיָה, עַל כֵּן צִוְּיָךְ ה' אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת יוֹם
הַשַּׁבָּת"³⁶.

ואמנם יש ממפרשי הסידור³⁷ שמפרשים את מה שאומרים בקידוש
"זכר ליציאת מצרים" שהכוונה היא לא על שמירת השבת, אלא
מפרשים המשמעות "תחילה למקראי קודש זכר ליציאת מצרים";
שהשבת היא הראשונה וההתחלה של כל המקראי קודש, שהם,
שאר המועדים, הם זכר ליציאת מצרים (ע"פ דברי הטור או"ח סי'
רע"א ואבודרהם דף נ"ה עמ' ב), ז.א. שהמועדים הם זכר ליציאת
מצרים, ולא השבת.

אבל ע"פ הפסוק הנ"ל בדברות האחרונות של פרשת ואתחנן,
שכתוב מפורש שהשבת מטרתה לזכור את יציאת מצרים וכמ"ש
בפסוק לפני זה: "למען ינוח עבדך ואמתך כמוך", והפסוק הבא:
"וזכרת כי עבד היית במצרים ויוציאך ה' אלוֹקֶיךָ וגו' על כן צוּךְ ה'
אלוֹקֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת",

וכמו שאומר זאת במפורש הרמב"ן עה"פ שאנו אומרים בקידוש
השבת "זכר ליציאת מצרים". [וקודם מביא את דברי הרמב"ם
"מורה נבוכים"³⁸] כי המנוחה שלנו ושל העבדים ביום השבת
ושיחרורם ביום זה מן המלאכה היא זכר ליציאת מצרים
שהשתחררנו מעבדות לחירות [ומביא גם דברי ה"אבן עזרא",
שאוּמַר בְּדוּמָה לְזֶה].

והרמב"ן בעצמו מפרש שהשבת מורה על בעלותו ושליטתו של
הקב"ה על העולם שברא בששת הימים ונח ביום השביעי ועושה
בכל אשר יחפוץ וכמו כן במצרים שלט עליהם והוציאנו מהם
מעבדות לחירות "ביד חזקה וּבזְרוּעַ נְטוּיָה ובאותות ומופתים",
שנותן חיזוק באמונת השבת וחידוש העולם, ובאותות ובמפותים.
ומפרט לבאר בפרטיות שהשבת זכר ליציאת מצרים, ויציאת
מצרים זכר לשבת, וגם הקשר ע"ד האמת.

וב"אור החיים" הק' כותב עה"פ בפי' ואתחנן וז"ל: "כי יום השבת
יש בו גם כן הערה להאדם לזכור יציאת מצרים, כשהוא שובת בלא
שעבוד, ירגיש כי ה' הוא המניח לעמו מכל צריהם, ויתן לבו לקבל
גזירות המוציא מעבדות, ורבותינו ז"ל אמרו (בגמ'³⁹) מכאן שצריך
להזכיר בקידוש היום יציאת מצרים", עכ"ל האוה"ח.

ובפי' ע"ץ יוסף" בסידור "אוצר התפילות" (ע' שכ"ד) מביא ע"כ את
דברי הזוהר הק' בגודל חיוב הזכרת יציאת מצרים בקידוש, וז"ל
(זוהר ויקהל דף ר"ז, א): "אית לאדכרא גאולה דמצרים תדיר בכל
קידושין דקודב"ה בריך שמה לעלם ולעלמי עלמיא וכו' ובקידושא
דרזא דא אוקימנא רזין עילאין לאנון מארי רזין דמסתכלין
בקדושה דמאריהון זכאה חולקהון" עכ"ל. וגם בזוהר פ' בא (דף
לח, א) ז"ל: "תאנא כל זימנין וחגיין ושבתין כולהו דוכרנא להאי
(יציאת מצרים), ועל האי אתקיימו כולהו, דאלמלי האי לא הוי

נטורא דזמנין וחגיין ושבתין, ובגיין כך לא אשתצי דוכרנא דמצרים
מכל זמנין וחגיין ושבתין". עכ"ל הזוה"ק.

פסח – נקרא שבת

ג. גם יום הראשון של פסח נקרא "שבת" בפסוק כמו שנאמר
בפרשת העומר⁴⁰: "ממחרת השבת יניפנו הכהן" וכן בהמשך⁴¹:
"וספרתם לכם ממחרת השבת" והכוונה היא שהנפת העומר ויום
תחילת ספירת העומר הן לא אחרי שבת בראשית, אלא אחרי יו"ט
של פסח שנקרא שבת.

וכפי שמוסבר בשיחות אד"ש, שהדרגא שלמעלה מהעולם, "ממחרת
השבת" משפיע על ספירת העומר, לברר ולזכך (ספירה) העולם וכל
פרטי הנפש הבהמית.

ובאמת כתוב במדרשים ומובא בשיחות אד"ש מה"מ שיש שלימות
ו"תמימות" מיוחדת בספירת העומר כשמתחילים ביום א' אחרי
שבת, וכל השבועות של ספירת העומר מתחילים מיום א' עד שבת.

שבת להוי'

ד. את הלכות שבת סיימו ביום כ"ו ניסן, ויש ליום זה קשר נפלא;
כ"ו – בגימטריא הוי' ועל שבת נאמר "שבת להוי"⁴² ומתחילים
קידוש ליל שבת במילים: "יום השישי ויכולו השמים – ר"ת הוי'
וכן בחודש ניסן מאיר צירוף שם הוי' כסדרו, כידוע בקבלה⁴³ שבכל
חודש מאיר צירוף אחר ומיוחד משם הוי', ובחודש ניסן "ראש
חודשים" מאיר שם הוי' כסדרו – י' ה' ו' ה', ולכל חודש יש פסוק
א' מן המקרא שהר"ת שלו הוא שם הוי', וכל פעם בצירוף שונה,
ובחודש ניסן שצירוף שם הוי' הוא כסדרו, יוצא הר"ת מהפסוק
"ישמחו השמים ותגל הארץ".

וכן הרמב"ם מסיים את ההלכה האחרונה ומקשר עם שם הוי'
שמסיים בפסוק⁴⁴: "אז תתענג על הוי' וגו' והאכלתיך נחלת יעקב
אביך כי פי הוי' דיבר". למי ששומר השבת כהלכתה ומכבדה
ומענגה כפי כחו.

"תקות" חוט השני

על סיום הלכות שבת

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. תחילת ספר זמנים – פסח ראש לרגלים.

ב. בדברות השניות נאמר שבשבת זוכרים יציאת מצרים, "וזכרת
כי עבד היית בארמ"צ", ובקידוש יום השבת אומרים "זכר
ליציאת מצרים".

ג. יום טוב ראשון של פסח נקרא בתורה שבת – "ממחרת השבת".

ד. "שבת להוי'" – והסיום: "אז תתענג על הוי'" – בכ"ו ניסן –
כ"ו – הוי' וצירוף ניסן שם הוי' כסדרו.

* * *

⁴⁰ אמור כג, יא.

⁴¹ פסוק טו.

⁴² יתרו כ, ג. ואתחנן ה, יד.

⁴³ מובא בסי' "דבר יום ביומו".

⁴⁴ ישעיי נח, יד.

³⁵ ואתחנן ה, יב.

³⁶ פסוק טו.

³⁷ "עץ יוסף" ו"עיון תפלה" בסידור "אוצר התפילות".

³⁸ מורה נבוכים ב, לא.

³⁹ פסחים ק"ז, ב.

צו שמונה!

כ"ק אד"ש מה"מ אמר בשיחה על מ"ש ברש"י הנ"ל בתחילת פרשת צו (מהמדרשים והגמ') "אין צו אלא לשון זירוז – **מיד ולדורות!**"; **מיד ולדורות** הכי גדול בכמות ובאיכות הוא **ביאת המשיח** שבא **מ"ד!** כמו שאומר הרמב"ם (מחז"ל) "ישראל עושין תשובה ומ"ד הן נגאלין!" [ובפרט ע"פ מה שגילה הרבי מלך המשיח הר"ת של מ"ד – הרביים הקשורים בביאת המשיח מהקרוב אלינו מ' – משיח מנחם שמו – אד"ש (ושמעתי מהרה"ת מאטעל שיחי חן: **ממ"ש** – ר"ת – משיח מנחם שמו) י' – יוסף יצחק – הרבי הקודם. ד – דובער – האדמו"ר הרש"ב נ"ע.

והשפעת ופעולת המשיח היא – **לדורות** – להכי הרבה דורות – **לעולם**. כי עתה תהי' גאולה נצחית בלי הפסק, שאין אחריה גלות! ועפ"ז אפשר לומר בסדר הפרשיות: **צו שמיני** – **צו שמונה!** (כפי התבטאות העולם); **הזירוז** הכי גדול בענין **השמונה!** כמבואר במאמרים ובשיחות ש"שמונה" – מורה על **משיח** – שלמעלה מן טבע העולם וסדר ההשתלשלות, שהוא השמיני מ"ח – נסיכי אדם; ו"כינורו של משיח ח' נימין".

כל בית יהודי בית המקדש ומזבח!

א. בהתוועדות הפתאומית דערב פסח ה'תשמ"א, שהי' ערב פסח שחל בשבת, אחה"צ אמר כ"ק אד"ש שרואים **דבר נפלא!**; עתה הוא זמן שחיטת הפסח, ובקרבת פסח מצרים שהי' הקרבן הראשון שכלל ישראל כל א' וא' הביאו, נתנו את הדם לא על מזבח אלא על מזוזות הבתים שלהם, ז.א. שהבתים שלהם נהיו המזבח! והיינו, שזהו אסמכתא וחיזוק למה שכ"ק אד"ש מה"מ אומר כו"כ פעמים **שכל בית יהודי** הוא **כבית המקדש!** וענין זה מתבטא ובולט בזה שאת הדם של הפסח זרקו על מזוזות הבית, שהי' כמזבח ובית המקדש.

התוועדות פתאומית!

ב. ההתוועדות אז היתה פתאומית כי הרבי לא הודיע עליה בבוקר אחרי התפילה, כנראה שלא להפריע לאנשים לסעודת שבת וביעור חמץ, ורק אחרי חצות הודיע למשבי"ק הרה"ת **בערל** ע"ה **יוניק** לפרסם שבשעה 1:30 תהי' התוועדות [אני לא זכיתי להשתתף בהתוועדות זו כי לא ידעתי ע"כ, כי מצד **חיזוק השכונה**, עסקני השכונה הציעו שאגור ברח' באלפור, והייתי אז שם היהודי הראשון והליובאוויטשער היחידי ולא ידעתי ע"ד ההתוועדות].

המד"א יוציא את כולם!

ג. הכינו אז לאכילה לרבי בננה [כי זהו הפרי הכי קל לקילוף ונקי לערב פסח], והרבי הצטער למה רק לפניו יש בננה ולא הכינו לקהל, ואחרי שאכל חתיכה קטנה, אמר "אתן למרא דאתרא והוא יוציא את כולם!" ונתן למד"א דאז של שכונת קראון-הייטס הרב **זלמן שמעון** ע"ה **דווארקין**

לב חסידות!

בקשר להלכות **ציצית** סיפר לי ידידי הרה"ת **מרדכי** שיחי **קנלסקי** שליח כ"ק אד"ש מה"מ בניו-ג'רסי ומנהל מוסדות "ברית אברהם": כשהי' ילד בן 10, הי' ב"יחידות" אצל אד"ש עם אביו שיחי, והרבי שאלו: האם לובש ציצית? וענה: שכן. ואח"כ שאלו: כמה ציציות יש? וענה 4. וכמה חוטים יש בכל א' וענה: 8. ושאלו האם יודע כמה

חוטים כולם יחד? וענה: 32 חוטים. ושאלו האם יודע מה מבטא המספר 32?

והרבי חיך ואמר: "32 מבטא - ל"ב - לב; מי שלובש ציצית יש לו **גוטע הארץ אידישע הארץ א חסידישע הארץ!** [= לב טוב, לב יי-הדותי, לב חסידותי!]

והמשיך אד"ש מה"מ: "דו זאלסט האבען, א גוטע הארץ, א אידישע הארץ, א חסידישע הארץ!" [=שיהי' לך, לב טוב לב יהדותי, לב חסידותי!].

התעוררות עבודה חדשה כל יום!

בקשר למ"ש לעיל ע"ד פרשת החודש וקריאת שמע כל בוקר; הרבי פעם שאל בשיחה בהתוועדות, למה ברא הקב"ה את האדם בצורה כזו שצריך לישון כל יום, והרבה שעות. חלק חשוב מהיום הוא יושן, ולכאורה לא עושה דבר המועיל! וע"כ ביאר אד"ש: מטרת השינה, לתת לאדם כל בוקר ההזדמנות להתחדש ולהרגיש התעוררות לעבודה מחדש כל יום [ע"ד הנאמר: "חדשים לבקרים רבה אמונתך"] משא"כ אם לא הי' יושן היו כל עבודותיו וכל ימיו בהמשך אחד, וכך יש לו הזדמנות להתעוררות והרגש מחדש כל יום...

"לפאר את בית א-לוקינו!"

בקשר למה שלמדו ברמב"ם ה' תפילה, שם מדובר (בפ"א) על כבוד ונקיון בית הכנסת, כדאי לספר מה שראיתי בעיני בשעת מעשה; ברוב השנים עד שנת תשמ"ח כ"ק אד"ש מה"מ, התפלל בימות החול מנחה ומעריב בביהכ"ס למעלה וישב ע"י דלת הכניסה לביהמ"ד על ספסל פשוט שהתמימים ישבו ולמדו עליו במשך היום (הספסל הי' פשוט ומשופשף ובלי מעקה ורק אחרי הרבה שנים הסכים אד"ש לשבת על הכסא המיוחד הכורסא עם הסטנדר) הרבי הי' יושב "חצ"י בקצה הספסל ורגל א' היתה תמיד מחוץ לספסל והשולחן. בחזרת השי"ץ במנחה הרבי ישב ומצו נשען ומכוסה בידו. ואנחנו אנ"ש והתמימים עמדו מסביב לשולחן.

פעם א' באמצע חזרת השי"ץ הרבי הבחין בזוית העין שבמרחק כמה מטרים במרכז הזאל ע"י הבמה הי' זרוק בדל סיגרי' על הרצפה, ופתאום הרבי קם ממקומו והלך לכיוון הבימה והיתה תדהמה גדולה (כי אף פעם לא הי' שהרבי יקום וילך באמצע חזרת השי"ץ) ואף א' לא ידע לאן הולך הרבי.

הרבי הלך לכיוון הבדל סיגרי', ולא אמר שום דבר, הוא פשוט התכופף והרים אותו, והלך חזרה והתיישב במקומו ושם את הבדל ע"י סידורו עד לסוף התפילה.

בסוף התפילה, לקח הרבי אתו את בדל הסיגרי' לחדו ע"מ לזרקו שם באשפה.

וכנראה הרבי רוצה לחנך אותנו עד כמה צריכים להקפיד על נקיון ביה"מ וביהמ"ד, לא לזרוק שום דבר, ואם רואים לכלוך מיד כ"א שירים בעצמו! כדי לשמור על הלכות בית הכנסת ונקיון בית המדרש!

וכפי שכתב אד"ש מה"מ בקשר ל-770 שרוצה שיהי' ויראה: "לתהילה לשם ולתפארת..." ועל עוד מקרים דומים, עוד חזון למועד.

לזכות

אפרים יונה בן פאלין רות

לרפואה שלמה וקרובה והצלחה רבה בכל העניינים בגשמיות וברוחניות לו ולמשפחתו שיחי מתוך אושר ושמחה ויזכו לקבלת פני מלך המשיח מ"ד ממ"ש נאו!

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!